

SABAT

Lizzie Fry

PŘELOŽILA ESTER ŽANTOVSKÁ

ARGO

SABAT

Lizzie Fry

Z anglického originálu *The Coven*, vydaného nakladatelstvím Sphere
v Londýně roku 2020, přeložila Ester Žantovská.

Redigovala Tereza Chvojková.

Odpovědná redaktorka Hana Zahradníková.

Ilustrace na obálce Charlotte Stroomer.

Obálku českého vydání graficky upravil a sazbu zhotovil Ivan Mráz.

Korektorka Anežka Dudková.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz, roku 2022

jako svou 4847. publikaci, 151. svazek edice Fantastika.

Vytiskla tiskárna Akcent.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-3744-6

Aktuality o našich titulech můžete sledovat

na www.facebook.com/argo.cz,

o fantastice na www.facebook.com/fantastikavargu

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Telefon: 226 519 383

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz.

*Lauře,
to ty jsi Jediná.
Teta L x*

MANIFEST ČARODĚJEK ŽIVLŮ

Vyrůstáme ze země. Oheň nás křtí, živá voda nás sytí, ze vzduchu čerpáme sílu. Voláme Jedinou: Propoj nás ve velkém řetězci bytí a osvobod' nás z pout, jež nás svazují.

PRVNÍ ČÁST

Pátek, 6. března

PROLOG

Štěrbínou pod dveřmi pronikalo z pokoje zelené světlo.

Když si ho Li všimla, zarazila se a ucouvla, načež upustila koš s prádlem, který držela v ruce. Její mozek se zdráhal uvěřit tomu, co vidí, a pokoušel se význam onoho jevu potlačit. Tolik se přece modlila k Trojné bohyni, aby se tímhle nikdy nemusela zabývat. Srdce jí bušilo v uších a tělo jí zachvátila úzkost.

Den, který Li tak dlouho oddalovala, byl konečně tady.

Až do té chvíle šlo o zcela obyčejný březnový pátek. Kolem poledne dorazila po posledních přednáškách Chloe, zrovna když Li převlékala postele, jak to měla na konci týdne ve zvyku. Jako obvykle se Li dcery zeptala, jak se dneska měla, a Chloe ji jako obvykle pohrdavě odpálkovala. Li se snažila moc si to nepřipouštět. Od té doby, co u ní zhruba ve čtrnácti letech propukla puberta, dávala Chloe jasně najevo, že na své rodiče nemá čas. V devatenácti, skoro dvaceti, už měla mít tyhle mladistvé přesilovky s rodiči za sebou, ale Li věděla, že její jediné dítě za to tak docela nemůže.

Když teď Li pozorovala zelené světlo, rozlévající se po podlaze jako louže, bylo jí jasné, že jestli za to někdo může, pak jedině ona sama.

Zmocnil se jí strach a vina na sebe nedala dlouho čekat. Kosti jí ztěžkly na beton, jako v nějaké noční můře. Nedokázala se pohnout a zvednout ruku, otevřít dveře a vejít dovnitř. Párkrát zamrkala, aby rozehnala slzy, které ji pálily pod víčky, a pak vytáhla z kapsy džínů

telefon a najela na historii hovorů – DANIEL byl první na seznamu. Až na nějaká ta náhodná setkání během pochůzek ve městě se Li poslední dobou vídala většinou jen se dvěma lidmi: s Danielem a s Chloe. Pracovala z domova a krom pár svých followerů na facebooku a na twitteru, se kterými mluvila pravidelně online, měla ve skutečném životě jen málo přátel. Její cestovatelská vášeň a titul z britské univerzity, získaný před dvaceti lety, vedly k tomu, že si vybuodovala život na opačném konci světa. Příliš pozdě si uvědomila, jak moc se ode všech odřízla, jak je sama, když jí teď teče do bot.

Konečně se Li podařilo ťuknout na správnou ikonku a vytočit manželovo číslo.

„Ahoj.“ Na druhém konci se ozval Danielův zkreslený, chraplavý hlas.

„Musíš okamžitě...“

Hovor spadl do hlasové schránky. Daniel to ve skutečnosti vůbec nezvedl. Li schránku vytípla a zaklela v mandarínštině, přičemž ji rodná řeč zatahala za uši. Ruce se jí třásly tak, že telefon skoro upustila. Horko těžko vytočila číslo znovu, podrážděná i ochromená strachem. Tentokrát už to Daniel musí vzít. Prostě musí. S tímhle si sama neporadí. Už ne. Konečně mu všechno řekne.

Chloe nebyla typ holky, co se opíjí nebo bere drogy, ani si Li nemusela dělat starosti, že jednou přijde domů těhotná. Občas si přála, aby to bylo takhle jednoduché. Tak by se aspoň museli postavit problému jako rodina a najít společně řešení. Ale Chloin ustavičný vztek jako kdyby neměl důvod ani příčinu.

Za ta léta už Li viděla Chloe vybuchnout nesčetněkrát. Během oněch scén Chloe zuřivě křičela a bušila se pěstmi do hlavy, jako kdyby si z ní chtěla vymlátit mozek. Ruce se stávaly zbraněmi, kterými si drápala oči, obličej i paže. Li se jí v tom snažila zabránit, chytit jí paže a držet je u těla, až se nakonec obě zhroutily na zem. Chvilí pak mlčky ležely, obě otřesené, a Chloe zírala do zdi, neschopná promluvit. V tomhle stavu pak zůstávala nejméně hodinu, v případě mimořádně zuřivého záchvatu i déle.

Pokaždé, když se Chloe ztratila sama v sobě, Li napadlo, jestli se dokáže vrátit zpátky. Viděla v dceřiných očích strach i zmatek, ale vůbec jí nedokázala pomoci. S Danielem posílali Chloe k psychiatrům, do poraden, k neurologům. Nestačil jim názor jednoho odborníka, chtěli i druhý, někdy dokonce třetí nebo čtvrtý – dokud jim nedošly peníze. Všichni tihle odborníci podrobili Chloe důkladným prohlídkám i všemožným testům. Všichni pak také prohlásili Chloe za zcela zdravou, přičemž záchvaty označili za „růstové bolesti“ nebo „problémy s chováním“.

Li tyhle verdikty uklidňovaly, ale ne proto, že by s jejím dítětem bylo všechno v pořádku. Odjakživa, od chvíle, kdy jí porodní asistentka položila miminko na hruď, si byla vědoma toho, že je na Chloe něco jiného, divného. Cítila to v pohybech jejích miniaturních svalů, bylo to stejně nabíledni, jako že jí v žilách proudí krev.

Telefon vyzváněl dál. I za hradbou dřevěných dveří Li viděla, že zelené světlo je čím dál pronikavější, cítila jeho narůstající sílu. Hlavou se jí honily zděšené myšlenky jako mnohonásobné odrazy v zrcadlové síni. Opravdu si myslela, že tenhle den nikdy nepříjde? Že ho může odkládat do nekonečna?

Hovor opět spadl do hlasové schránky. Během nuceného vyčkávání na konec nahrané zprávy si Li uvědomila, že zpoza dveří Chloiny ložnice vychází hlasité hučení. Zvuk měl intenzitu letadlového motoru a každou vteřinou exponenciálně zesiloval. Li ho cítila až v břiše, v morku svých kostí.

Konečně se na druhém konci ozvalo pípnutí.

„... Danieli? Proboha, Danieli. Musíš přijet domů, okamžitě!“

V náhlém přívalu odvahy, zrozené z fatalismu, anebo možná posílená vzdálenou útěchou, kterou jí poskytla Danielova hlasová schránka, Li strčila do dveří, připravená utkat se s čímkoliv, co za nimi čeká. Jakmile to uviděla, telefon jí vypadl z ruky.

Chloe seděla na posteli, s obličejem zvráceným k nebi a se skelným, soustředěným pohledem. Seděla v tureckém sedu, dlaně obrácené vzhůru, jako kdyby se chystala chytit míč. Z rukou jí směrem ke

stropu stoupal spirálovitý sloupec zeleného světla. Jakmile se dotklo stropu, rozlézalo se po omítce jako živá bytost. Okenní tabulky se otřásaly v rámech, z poličky padaly knihy, sklenice na Chloině nočním stolku explodovala a ohodila stěnu vodou i střepy. Li cítila, jak se na ni po podlaze valí jakási prapůvodní, neobráběná síla, až jí z toho začaly drkotat zuby. Pozorovala celý ten výjev ztuhlá hrůzou, když jí to najednou – s devatenáctiletým zpožděním – celé došlo.

Ve snaze zajistit svému jedinému dítěti bezpečí zcela a naprosto selhala.

„Chloe! Chloe, podívej se na mě!“

Liin hlas zanikl v hluku, který Chloe obklopoval. Vzduch se chtěl každou chvílí rozskočit, silně to připomínalo dusno před bouří. Ode dveří ke Chloině posteli to nebyl ani metr a půl, přesto Li klopýtala, jako kdyby musela bojovat se silným protivětrem a její dcera od ní byla kilometry daleko. Když se Li pokusila promluvit, praštil ji do nosu zápach ozónu, silný jako chlór. Pronikl jí až hluboko do krku, takže se začala dávit a do očí jí vhrkly slzy. Přesto se donutila klást jednu nohu před druhou. Musela to dokázat. Musela se pokusit dostat se ke Chloe, nyní ponořené hluboko v sobě, a to jak přeneseně, tak doslova.

Konečně došla až k posteli. Protlačila paži skrze prostor, který ji od dcery dělil, a chytila Chloe za rameno. „Chloe, zlato, nedělej to! Já ti to vysvětlím...“

Slova jí ale uvízla v hrdle, protože dcera konečně spustila oči z víru zeleného světla a otočila se na ni. Ohromená Li znechuceně pustila Chloino rameno. Dceřiny oči byly teď černé a lesklé jako hmyzí kruhý, žádné zorničky ani bělmo. Chloin pohled v sobě neměl stopu po čemkoliv lidském.

„Cos mi to provedla, *matko*?“ sykla Chloe.

Zelené světlo Li pohltilo jako příbojová vlna.

1.

Texas, USA

Adelita se probrala s razancí rozjetého rychlíku. V jednu chvíli byla v bezvědomí a vzápětí zcela při sobě. Žádné přechodové stadium.

Rychle otevřela oči a smysly jí zaplavila realita. Chvíli ale trvalo, než věci kolem ní získaly zpátky jasné kontury. V oknech se třepotaly polyesterové záclony, za kterými se mihla něčí silueta. Uslyšela hučení nápojového automatu a kostky ledu padající do kelímku zakoupeného onou siluetou. Adelita ležela na špinavém prostěradle v manželské posteli, vedle které stál umakartový noční stolek. Aniž by se musela podívat, věděla, že v jeho horním šuplíku najde Bibli. Byla v levném motelu u nějaké vedlejší silnice. Jak se sem ale dostala?

Postavit se tak rychle, jako přišla k sobě, bohužel nedokázala. Celé tělo ovládla únava a všechny končetiny jejím následkem ztěžkly. Byla zdravotnice tělem i duší, a tak podrobila vlastní tělo prohlídce. Nohy i ruce měla poškrábané a plné modřin, několik nehtů bylo podlitých krví. Ruce i ramena se jí trásly. Srdce jí poskakovalo v hrudi jako odpálený míček.

Podržela si prst na zápěstí – víc než sto úderů za minutu to bylo určitě. V pokoji vládlo šero, ale před očima jí plavaly barevné skvrny. Kdyby si nebyla jistá, že to tak není, mohla by si klidně myslet, že má kocovinu po dvoudenním flámu. Přestože jí však paměť částečně vypovídala, Adelita věděla, že alkohol už pěkně dlouho neměla. Co se jí to, sakra, stalo?

„Hajzl zkurvenej!“

Kdo to byl? Srdce se jí v hrudi bolestivě, panicky rozbušilo. Byl to mužský hlas, takové hluboké zavrčení, a zjevně vyšlo z koupelny. Z postele za pootevřené dveře do koupelny neviděla, takže hlas nemohla připsat jeho majiteli a neměla ponětí, komu by tak mohl patřit. Mozek jí začal nabízet záblesky nejrůznějších obličejů, především ženských. Z podvědomí se vynořovala jména: *Elinor... Maddie... Claire... Yukio*. S těmi ženami něco prožila, znala je. Ale odkud? A jak? Hlavou jí vířily myšlenky, pokoušela se soustředit, ale nedařilo se jí to, byla příliš vyčerpaná.

Adelita spustila bosé nohy z postele a udělala dva tři vrávoravé kroky, jako sotva hodinu starý ptáček. Rozhlédla se po pokoji a očima hledala něco, co by se dalo použít jako zbraň. Nemusela se ani moc namáhat. Na lacině vyhlížející komodě ležel revolver Colt 1873 Single Action Army, jehož chladná ocel se leskla ve světle lampy. Adelita ho popadla, a jakmile ho uchopila do dlaně, cítila se o něco líp. Její otec měl revolvry nejradši, jeden schovával spolu s brokovnicí u sebe v baru pod pultem. Ernesto Garcia Adelitě a jejím dvěma starším sestrám- -dvočtatům vždycky říkal, že v každé civilizované zemi by zbraně měly být zakázané. Jedním dechem ovšem dodával, že Spojené státy mají k civilizovanosti daleko. Ernesto trval na tom, aby se všechny jeho holčičky naučily střílet.

Adelita zkontrolovala, že je zbraň nabitá, a doklopýtala ke koupelně, aby se na toho cizího člověka podívala dřív, než uvidí on ji. Škvírou ve dveřích spatřila další pistoli ležící v umyvadle jako zapomenutá plechovka holicí pěny. Vedle kohoutku, tam, kde se obvykle pokládá mýdlo, stála otevřená, z poloviny vypitá láhev Jacka Danielse.

Na vaně seděl muž, běloch.

Byl k Adelitě otočený zády, ale i tak poznala, že není moc vysoký, možná tak metr šesta- sedmasedmdesát, jen o pár centimetrů vyšší než ona. Byl svlečený do půl těla, štíhlý, široká ramena. Dokázala by mu spočítat žebra i svaly, které se mu vlnily pod kůží. Těch pár čísel, co mu scházelo, bohatě vyvažoval silou a mládím. Mohlo mu

být sotva třicet – byl o celou dekádu mladší než ona. Černé kalhoty měl stažené akorát tak nízko, aby mu z nich nekoukal zadek. Na zemi ležela černá košile se zlatými insigniemi na ramenou. Holinky odkopnuté vedle toalety se leskly čistotou, blondaté vlasy měl ostříhané nakrátko. I když na sobě neměl skoro nic, bylo jasné, že Blondák patří k armádě.

Byl to Strážce.

Otočil se, aby si ošetřil zranění na boku. Vypadalo to na průstřel kulkou. Snažil se ránu zašít sám, její poloha mu to však značně komplikovala. Adelita se na JIPce často starala o postřelené pacienty, a tak věděla, že měl Blondák štěstí, byť on si to teď určitě nemyslel. I malé průstřely bolí jako čert. Znovu zavrčel a popadl z umyvadla láhev whisky, ze které si s bolestnou grimasou přihnul.

Adelita rozkopla bosou nohou dveře dokořán. „Kdo kurva jste?“

Zvedla pistoli přesně v okamžiku, kdy se na ni otočil. Jakmile Adelita spatřila jeho obličej, zaplavily ji chtě nechtě vzpomínky a zaútočily na její smysly.

Blondatý Strážce běží přímo na ni.

Nechala zbraň poklesnout k boku a doklopýtala ke dveřím, aby se o ně opřela.

Pocit, jako by ji někdo rychle převíjel vpřed, jako kdyby se obrovskou rychlostí pohybovala mezi dvěma rovinami existence.

Zpátky v motelovém pokoji Blondák udělal krok směrem k ní.

„Ne!“

Sice se jí nepokusil vytrhnout pistoli z ruky, ale úplně zastavit ho nedokázala. Sukovitýma rukama ji chytil kolem pasu a poskytl jí tak oporu. V hlavě jí divoce vířily obrazy.

Její vlastní pěst, zářící jako maják.

Blondák, zasažený sloupцем bílého světla a padající k zemi, jako kdyby ho někdo praštil beranidlem.

Adelita ho od sebe odstrčila a znovu zvedla revolver, prst na spoušti. Všimla si zaschlých kapiček krve na Blondákově uchu i roztrženého rtu. V tu chvíli jí to došlo a podlomily se jí nohy.

„To jsem ti udělala já.“

Blondák přikývl.

„... Byla jsem ve vězení.“

„Jo jo. Věznice Panny Marie Nazaretské, Texas.“

Konečně jí svitlo a Adelita se musela sama sobě zasmát. „Tohle je útěk z vězení. Já nejsem tvoje rukojmí, ale ty moje!“

Blondák se zašklebil. „To ani ne.“

„Jak to myslíš?“

„Kdybych byl fakt tvoje rukojmí, nemyslíš, že bych odešel, když jsi spala, a vrátil se s partou dalších Strážců?“

Adelitin unavený mozek si pospojoval všechny tečky. Strážce měl pravdu.

„Takže já jsem utekla... a ty se mnou.“

„Jo.“

Blondák poodstoupil a trochu zavrával – Adelita si nebyla jistá, jestli za to může whisky, anebo bolest. Oběma rukama se opřel o umyvadlo, evidentně vyčerpaný. Pořád to nedávalo smysl. Proč by Strážce utíkal z věznice s nejvyšší ostrahou s čarodějnicí? Byl přece svobodný. Mohl odejít v klidu na konci svojí směny. Nemusel tu s ní být.

„Ani hnout.“ Adelita se pokusila o výhrůžný tón.

Blondák se jí však díval přímo do očí, nebo spíš jejímu odrazu v zrcadle. „Oba víme, že mě nezastřelíš. Mimochodem, děkuju.“

Adelita na něj zírala, vyvedená z rovnováhy. „Ehm... není zač?“

Pozorovala se v zrcadle, jak opět spouští pistoli k pasu, přičemž si všimla, že má na sobě pouze spodní prádlo, takže je téměř nahá. Ani nevypadal, že by ho trápilo, že je do půl těla svlečený. Klidně by mohli být manželé na nějaké levné last-minute dovolené. Během které ona omdlela a jeho někdo postřelil. Panovala mezi nimi jakási důvěrnost, kterou si nedokázala vysvětlit. Jednu otázku ale položit musela.

„Kde mám, sakra, oblečení?“

Tentokrát Strážce obrátil dlaně k nebi, jako že se vzdává. „S tím já nemám nic společného. Vězeňskej mundúr sis svlíkla už v autě a vyhodila ho z okýnka.“

Adelita to zvážila a pak se rozhodla nechat to být. Znělo to jako něco, co klidně udělat mohla. Uniformu nesnášela, protože ji materiál, z kterého byla ušitá, škrábal, a taky proto, že byla fialová, čímž ji jakožto čarodějnici odlišovala od ostatních žen, od „Ctnostných chotí“ či „Manželek“ v oranžovém. Z archaického přízviska „Chot“, užívaného v koloniálních časech, se postupně stala modernější „Manželka“ a toto označení v dnešní době sloužilo pro všechny ženy, které nebyly čarodějky. Ať už to bylo jakkoliv, k ženským, s nimiž byla Adelita zavřená, se ta slova absolutně nehodila. U Panny Marie Nazaretské žila bok po boku s vražedkyněmi a členkami pouličních gangů. Adelita sama se provinila pouze svým magickým původem, svou existencí.

„Co si pamatuješ jako poslední?“

Blondák si zapnul pásek a zase se posadil na vanu. Než stačila Adelita odpovědět, mozek už onu hádanku vyřešil za ni. Hlavou jí běžely nesouvislé střípky různých zvuků i obrazů. Prašný dvůr věznice, neúprosné texaské slunce: kamínek, jehož střed protíná křemenná žíla. Adelita nemohla uvěřit svým očím – věznice se denně zametala právě kvůli krystalům minerálů, pro jistotu. Rychle kamínek zvedla.

„*Para ti, Madre,*“ zašeptala tehdy Adelita do zavřené dlaně.

Pro tebe, mami.

Poté jí s razancí blesku z pěsti vyšlehlo bílé světlo.

Pohlédla Strážci do očí. „To ty jsi mi nechal na dvoře ten krystal, abych ho našla?“

Opět přikývl. *Vinen ve všech bodech obžaloby.*

„Jak jsi mohl vědět, že se to povede?“

Pokrčil rameny. „To jsem nemohl. Jen jsem doufal.“

„Časem bych se odtamtud dostala sama. Nějak.“

„Já vím.“ Zakřenil se na ni. „Jen jsem chtěl ten proces kapku urychlit... Trochu ti zažehnout motor.“

Adelita nakrčila nedůvěřivě obočí. „Proč? Co z toho budeš mít ty?“

Blondák si znovu loknul whisky a otřel si pusou hřbetem ruky. „Už mě nebaví žít na špatný straně historie.“

Adelita nad tím chvíli přemýšlela a přitom si na jeho nahé hrudi prohlížela strážcovské tetování – oko, jehož zorničku představovala planeta Země, a nad ním latinské motto *Si vis pacem, para bellum*. Chceš-li mír, chystej se na válku. Takhle hoši jeho typu viděli svět: jako černobílý, jako dobrý a špatný, jako vítězství a prohru. Doteď byl na vítězné straně. Někdy v průběhu musel změnit názor.

„Měli bychom se sbalit.“

„Kam pojedeme?“

„To nech na mně, jo?“

Adelita si v duchu procházela všechno, co se stalo, a zvažovala možnosti. Co mohla teď dělat jiného? Kam mohla jít? Nic ji nenapadalo. Neměla žádné peníze. Neměla oblečení. Momentálně už její obličej jistě znají všude. S největší pravděpodobností je z ní teď hledaný zločinec a na její hlavu je vypsána odměna. Pokud ji vezmou zpátky k Panně Marii Nazaretské, poputuje rovnou na Dvůr B, kde režim griluje ty nejproblémovější čarodějnice. Stačilo na to pomyslet, a útroby jí sevřela prudká křeč: nemůže se tam vrátit. Nikdy se tam nevrátí, to radši zemře. Bylo zvláštní – a zneklidňující – že tenhle chlap vypadal, že jí chce pomoci. Nedokázala přijít na jediný důvod, který by nějakého Strážce-vězeňského dozorce přiměl záměrně pomoci čarodějnici k útěku z vězení. Ale bude zkrátka muset věřit tomu, co jí říká. Alespoň prozatím.

„To ti teda hodně nejde.“ Adelita ukázala na kostřbaté stehy, kterými si zašil ránu na boku. „Ukaž mi to. Jsem doktorka – nebo tedy bývala jsem.“

Blondák se zase zakřenil. „Fakt?“

Adelita cítila, jak se jí zmocňuje podráždění. „Proč tě to tak překvapuje?“

„Na vzdělanou dámu znáš dost pouličních figlů. Sledoval jsem tě na vězeňský kameře. Nikomu jsi nedovolila, aby tam s tebou zametal.“

„Protože ženský jsou prostě jednorozměrný, vid?“

„To jsem neřekl.“